

Pel Dr. N. SERRALLACH

Com es pot comprendre, nosaltres no som d'aquells que pensem que les practiques i operacions aconsellades pel rejuveniment de l'home siguin d'un èxit absolut. Com tot el que es refereix a tractar amb les lleis de la naturalesa té fracassos. Però no perquè aquestes menteixin sinó perquè l'home ho interpreta malament, o reclama més enllà del que es pot aconseguir. Ningú pot dubtar que dintre de la ciència hi ha principis per allargar la vida de l'home, de la mateixa manera que n'hi ha per escurçar-la. El senzill fet d'allunyar l'organisme de tot el que el pugui perjudicar representa el primer pas per allargar-li la seva joventut. Si li treiem a un individu l'alcohol, el tabac, el surmenage i el portem vers una alimentació sobria, no és de dubtar que l'allunyem dels perills de malalties i sobretot de la proximitat d'una vellesa prematura. Quan Carrel, en els seus célebres experiments de cultius de teixits nota que aquests, amb el temps, s'envellien com l'organisme humà, hi veié més tard rejuvenir aquests teixits així que els alimenta amb sèrum d'animals joves, és que hi ha un principi general que regula l'envelliment de la

matèria viva. i també ens demostra que hi ha unes altres raons que combaten els efectes de l'envelliment. En els simples tubs de cultius dels teixits, els processos dintre de la gran complexitat dels fenòmens biològics no són tan opacs, i són més transparents perquè són més senzills que en l'organisme humà. Quan nosaltres sometérem experimentalment uns gossos a la influència dels tòxics orgànics, prostatina, nefrina, etc., ens sorprengué d'una manera extraordinària en la forma com els testicles dels gossos responien en aquesta experiència. Els testicles del gos, per raons anatomo-fisiològiques que no és del cas parlar, tenen una estreta relació amb l'estat de l'organisme, i aquests, com en cap altre animal, vetllen per la conservació de l'espècie, ja que així que la sang s'intoxica, es deté la seva obra prolífica i quan l'enverinament és intens l'epiteli del tub seminífer es desploma, els testicles s'empetiteixen, el teixit conjuntiu ofega els vasos i les cèl·lules nobles, la pulpa, es torna dura, o sigui, que els òrgans sexuals s'aixequen per renunciar a una procreació que seria fatal per l'espècie. Però tot seguit que assolim desintoxicar la sang d'aquell gos artificialment malalt, ressuscita la vida en el testes: es fa més gros, més tou, i l'epiteli seminífer, en vertiginosa activitat, fa brollar dintre del seu si nombrosos espermatozoides que prometen una procreació feliç. Es veu en aquest òrgan un poder de regeneració que no hem observat a cap més teixit. No hi fa res que els tubs seminífers en l'enverinament hagin disminuït i molts acinis desapareguts; no hi fa res que el teixit conjuntiu llueixi triomfalment per tot l'òrgan, puix així que la sang es neteja desapareix el teixit menys diferenciat, per obrir la porta a una obra superior que representa el poder triomfal de l'espècie i ensenya aquell segell de perpetuïtat que fa que la vida de la matèria orgànica es perpetui així que té condicions propícies. Aquestes condicions propícies, la naturalesa, com que no les pot aconseguir totalment en un mateix ésser, el destrueix per a construir amb les seves desferres útils un nou ésser apte a perpetuar l'espècie. Es, doncs, sobre la cèl·lula genital allà on ha de dirigir les mirades el biòleg per allargar la vida mitja de l'home,